

Operatie Tarnung

Volkert Greveling

Cover ontwerp door Wouter Greveling

‘When Penguins fly’

Voorwoord

Na het schrijven van 'De Shelby Boys' bleef ik met de vraag zitten of ik er een vervolg aan zou geven.

Het is mij door verschillende personen gevraagd en ik moet je eerlijk zeggen dat het idee me steeds meer begint aan te spreken. Hoe vergaat het Jim en Emma na de thuiskomst in Amerika en wat zijn de plannen van Jim en Joe die hen naar een anders Oorlogsgebied voeren...

Het schrijven over een Commando eenheid had ik echter al heel wat jaartjes in mijn hoofd zitten en ik popelde dan ook om dit verhaal op papier te gaan zetten.

Net als 'De Shelby Boys' vereiste ook dit verhaal weer de nodige research, maar dat is denk ik ook het leukste aan het boekschrijven.

Je verdiepen in een periode uit het verleden met de daarbij behorende gebruiken en omstandigheden om het vervolgens om te zetten in een lekker leesbaar verhaal is iets waar ik heel veel energie uit kan halen.

Mijn verhaal verteld over de beginjaren van de S.A.S. toen deze commando eenheid nog maar enkele jaren bestond. In 1940 gaf Winston Churchill opdracht tot het samenstellen van Specialistische eenheden die de vijand, met name achter hun linies, schade konden toebrengen.

Hede ten dage bestaat de S.A.S. nog steeds en behoort het met hun opleiding en training tot een van de zwaarste ter wereld.

Mijn verhaal gaat over zo'n eenheid, waar alleen de besten voor in aanmerking kwamen.

Hoofdstuk 1

Het was reeds licht toen ik mijn ogen opende. Het geluid van buiten had me wakker gemaakt en ik strekte me uit, waarbij ik een hand onder mijn hoofd legde en naar het plafond staarde.

Het laken lag half over mijn blote lichaam en ik probeerde me te herinneren waar ik de avond ervoor was geweest.

Mijn hoofd stond op knappen van de vele whisky die ik de bewuste avond had gedronken en ik bedacht me dat het geen goed idee zou zijn om nu uit mijn bed te stappen.

Ik keek rond en herkende niets van de slaapkamer waarin ik mij bevond. Waar was ik in godsnaam?

Naast mij klonk een zacht geronk wat duidde op de aanwezigheid van een vrouw.

Terwijl ik heel voorzichtig mijn hoofd draaide, om maar vooral niet teveel geluid en beweging te produceren, keek ik met een schuin oog naar een knappe brunette die met een warrige haardos en de mond half open tegen het kussen lag te ademen, waarbij ze iets weg had van een snorrende poes. Langzaam begon ik er achter te komen waar ik de nacht ervoor had doorgebracht en met wie ik hier geeindigd was. Shit, bedacht ik me. Veel teveel gedronken. Hoewel ik het erger had kunnen treffen gezien de verschijning naast mij in bed.

Haar rechterborst was zichtbaar doordat het laken niet haar gehele lijf bedekte. Gebiologeerd keek ik naar haar vrouwelijke vormen die zachtjes tegen het matras drukten. Plots kreeg ik door dat haar ademhaling niet meer zo klonk als daarnet, waarna ik naar haar gezicht keek.

Ze had haar ogen geopend en bekeek me, waarbij ze glimlachte.

“Goedemorgen,” zei ze zachtjes, waarna ze haar ogen weer sloot en zachtjes tegen mij aankroop.

Ik zei niets, maar strekte mij uit om een sigaret uit een pakje Lucky Strike te toveren.

Ze voelde warm en zacht aan terwijl ik de sigaret aanstak en met mijn andere hand zachtjes over haar rug en billen wreef.

Ze kreunde zachtjes en nestelde zich nog iets dichtert tegen mij aan, waarna ze met haar hand over mijn buik aaide om hem daar vervolgens te laten rusten.

“Ik moet weg hoor,” zei ik. “Ik ben al te laat en zal me waarschijnlijk moeten melden bij de commandant.”

Ze murmelde een zacht ‘oké’ en draaide zich om, waarbij ze het laken geheel over zich heen trok.

Ik besloot om, ondanks mijn kater, toch maar uit bed te stappen, waarbij het mij even draaierig voor de ogen werd. Ondanks dit herpakte ik mij echter snel en zocht mijn uniform bij elkaar, dat door de hele kamer verspreid lag.

In de hoek van de slaapkamer stond een toilettafel waar ik me opfriste om vervolgens mijn uniform aan te trekken en nog even in de spiegel te kijken of ik alles op de juiste plek had zitten.

Nog even keek ik naar mijn bedgenoot die alweer lag te slapen alsof ze nooit wakker was geweest.

Zachtjes sloot ik de deur achter mij en liep ik de trap af naar beneden in de richting van de voordeur.

Het verkeer op straat was in volle gang en ik stak nog een sigaret op, waarna ik de straat afliep in de richting van de bushalte.

Ondanks de oorlog die zich op het Europese continent afspeelde, leek het alsof hier niets aan de hand was.

Winkeliers openden hun winkeltjes en kinderen gingen naar school, waardoor er een bedrijvige drukte heerste in de Londense binnenstad.

De buitenlucht was precies datgene wat ik nodig had, want langzaam begon ik me beter te voelen en leek het alsof mijn lichaam aan het herstellen was van het uitstapje van gisteravond.

Bij de bushalte stonden reeds enkele mensen te wachten op het vervoer dat hen naar hun werk zou brengen. Ik schaarde me tussen de wachtenden en rookte mijn sigaret, waarbij mijn gedachten nog even naar de vrouw gingen die ik alleen in bed had achtergelaten.

Ze was een weduwe en ik had haar gisteren ontmoet in een lokale pub, waar ik met een mede officier een biertje wilde gaan drinken.

We raakten aan de praat en ze vertelde me dat haar man was omgekomen bij Duinkerken toen het Engelse leger zich hals over kop moest terugtrekken uit Frankrijk.

Ze was vroeg getrouwd en ze was een jaar jonger dan dat ik was, maar al die tijd was ze alleen gebleven en had ze zich niet aan een nieuwe relatie gewaagd.

Wij hadden, zo bleek, een erg leuke klik met elkaar en het duurde dan ook niet lang voordat Brett, mijn vriend binnen het leger, ons alleen had gelaten.

“Ik zie je morgen,” had hij nog gezegd, maar door de whisky en het bier was er veel langs me heen gegaan.

Jennifer was zeker een vrouw die ik nog een keer wilde zien, maar eerst moest ik zien dat ik bij het kampement zou geraken, voordat ik als afwezig werd genoteerd.

In de bus was het erg druk. Ik nestelde mij op een bankje naast een wat oudere vrouw, die druk in de weer leek met haar breiwerk.

Terwijl ik mij neerzette, keek ze even op van haar breiwerkzaamheden om mij van top tot teen te bekijken. Ik verwachtte een opmerking, maar toen die niet kwam, besloot ik maar een zacht goedemorgen te fluisteren.

Ietwat onwennig, zo leek het, mompelde ze iets terug in de trend van "Morning," waarna ze zich weer over haar breinaalden boog.

Het was de zomer van 1943 en ik was in Engeland gestationeerd als verbindingsofficier voor het 21e Legerkorps. Montgomery was de bevelhebber van dit korps, maar ik had hem nog niet in levende lijve mogen aanschouwen.

Zijn naam en handtekening had ik al dikwijls voorbij zien komen op documenten, maar daar was ook wel alles mee gezegd.

Kolonel Heathcliff was mijn aanspreekpunt en ik had in de korte tijd dat ik in Londen verbleef een goede band met hem opgebouwd.

Net buiten Londen bevond zich ons bivak waar ik zelden verbleef. Mijn agenda zorgde ervoor dat ik voornamelijk in Londen gesprekken voerde en daardoor had ik een kamer vlakbij Oxford Street waar ik meestal te vinden was.

De wereld was in de ban van de oorlog die woedde. Engeland was een soort van 'safehaven' geworden voor de geallieerde troepenmacht en elke maand kwamen er meer Amerikanen naar Groot Brittannië. De voorbereidingen voor de aanval op bezet Europa waren in volle gang.

Duitsland had de slag om Engeland een paar jaar geleden verloren en langzaam begon het eruit te zien alsof Engeland en Amerika de volgende stap gingen zetten in het conflict wat zo snel mogelijk beëindigd moest worden.

Terwijl ik in de bus zat en naar buiten keek, zag ik links en rechts de puinhopen van de bombardementen van 1941 voorbij komen.

Na de slag om Engeland had Hitler aangedrongen op zware bombardementen van de Engelse hoofdstad.

Het moraal van de Britten werd echter niet gebroken en Hitler moest zijn invasie van Engeland uitstellen, omdat hij niet de suprematie kreeg die hij nodig had voor een landing met grondtroepen.

Ik was nu een half jaar in Engeland na mijn overplaatsing. In november 1942 was ik gewond geraakt toen ik met mijn eenheid was betrokken bij het uitschakelen van een batterij in de buurt van Arzew.

Met het 1^e Ranger Bataljon was ik geland bij Oran in Algerije, waar we alles of niets konden verwachten van de Franse Vichy troepen die daar gelegerd waren.

Bij de inname van de kustbatterij ricocheerde een kogel die mij in de schouder raakte, waarna ik niet veel meer heb bijgedragen aan de gevechten in Noord Afrika.

Aangezien de Rangers een bepaald aanzien hadden binnen de legerleiding en er op dat moment een commandogroep werd samengesteld voor het plannen van een invasie in Europa, waarvoor men officieren met gevechtservaring nodig had, werd ik toegevoegd aan de Engelse Strijdkrachten om als advies- en verbindingsofficier dienst te doen.

Het zat niet in mijn aard om zo mijn militaire plicht te vervullen, maar de hoge heren hadden het besloten en er was weinig wat ik er aan kon veranderen.

Vol trots bleef ik echter wel mijn Rangerinsignes dragen, waardoor er op een of andere manier met respect naar mij werd geluisterd. Dat en mijn Purple Heart onderscheiding zorgde ervoor dat ik een bepaalde status had waar niet aan voorbij werd gegaan.

Mijn werk bestond voornamelijk uit het adviseren van zowel de Engelse als de Amerikaanse staf om de juiste beslissing te nemen en er zo voor te zorgen dat er een vriendschappelijke en werkbare situatie bleef bestaan tussen de twee verschillende krijgsmachten.

Eigenlijk betekende het dat ik een soort loopjongen was geworden die ervoor moest zorgen dat bepaalde zaken genuanceerd werden gebracht bij de andere partij.

Kolonel Heathcliff had wel eens gezegd dat ik voor die baan geboren was, maar in werkelijkheid vond ik het niets en wilde ik weer naar een gevechtseenheid worden overgeplaatst.

Een aantal malen reeds had ik om overplaatsing gevraagd, maar doordat ik mijn werkzaamheden goed vervulde, werd er niets gedaan met mijn aanvraag, waardoor ik steeds meer berustte in mijn lot.

De bus stopte om een aantal passagiers te laten instappen, waardoor het nog drukker werd in de lawaaiige bus die zich vervolgens weer snorrend over de weg voort bewoog.

Ik was bijna bij mijn halte aangekomen, waarna ik nog een stukje moest lopen alvorens ik op de Amerikaanse basis zou zijn.

Toen de bus de hoek omdraaide, zag ik reeds aan het aantal militairen die op de bus aan het wachten waren dat ik er hier uit moest.

Ik stapte uit de bus waarbij ik nog wat vriendelijke knikjes naar mijn hoofd geslingerd kreeg van de soldaten die tegelijkertijd instapten.

Ik was blij weer in de frisse buitenlucht te zijn aangekomen, want na de busrit voelde ik me weer net zo brak als toen ik vanmorgen wakker werd.

Ik haalde diep adem, waarna ik mijn handen in mijn zakken stopte en de weg afwandelde in de richting van de toegangspoort van het tijdelijke kamp.

Bij de toegangspoort hielden twee soldaten de wacht die ik al eerder had gezien.

“Luitenant,” knikten ze beide, waarna er kort werd gesalueerd. Ik beantwoordde hun groet en liep langs de slagboom in de richting van een groot, houten gebouw waar de commandant gevestigd was.

Toen ik de houten trap tot op een meter genaderd had, zwaaide de deur open en stapte luitenant Brett Jensen naar buiten.

“Goedemorgen Chris. Of je jezelf zo snel mogelijk wilt melden bij de Overste.”

Hij wees naar binnen, waarbij zijn gezicht betrok alsof het slecht nieuws betrof.

Mijn blik werd ernstig, waarna hij glimlachte en me bemoedigend op de schouder klopte.

“Valt wel mee hoor. Ik heb in ieder geval niets gezegd over gisteravond.”

Ik zuchtte diep, mompelde een dankjewel en ging de trap op naar boven, waarbij ik nog even mijn uniform op de juiste plaats trok.

Binnengekomen zag ik de secretaresse van de Luitenant Kolonel zitten met dezelfde beweging als Brett zojuist had gedaan en hiermee aangaf dat ik verwacht werd.

Ze kauwde op een stukje kauwgom terwijl ze me met haar blik bleef volgen toen ik naar de bewuste deur van het kantoor liep.

Ze was een niet onaantrekkelijke vrouw van middelbare leeftijd die al menig mannenhart sneller had doen kloppen. Zelf had ik ook al eens de gedachte gehad om haar mee uit te vragen, maar het leeftijdsverschil had me anders doen besluiten.

“Morgen Betty,” zei ik glimlachend toen ik me naast haar bureau bevond.

Ze knipoogde. “Goedemorgen Luitenant Eisen,” ze zei het met een zwoele stem, alsof ik haar volgende slachtoffer zou worden.

Mijn glimlach werd groter terwijl ze dat zei en ik schudde mijn hoofd over de aandacht die mij te beurt viel.

Ik voelde haar blik die zich in mijn rug priemde alsof ze op een reactie wachtte.

Terwijl ik de klink van de deur vasthield draaide ik me nog even om en gaf haar met een knipoog te kennen dat ik me gevleid voelde.

Ik klopte op de deur en wachtte toen ik een luid ‘binnen’ hoorde, waarna ik de deur open deed en naar binnen stapte.

“Luitenant Eisen meldt zich. Goedemorgen Overste,” zei ik ferm, waarbij ik in de houding sprong en salueerde.

Een wat oudere officier zat achter het bureau met een dikke sigaar tussen zijn lippen. De ruimte was mistig van de vele rook die zich inmiddels boven hem had verzameld en ik voelde tegelijkertijd mijn maag tegensputteren door de geur die er hing.

Hij salueerde kort, waarbij hij geërgerd leek door mijn formele gedrag om zich direct tot mij te wenden.

“Zou je het misschien kunnen opbrengen om de volgende keer op tijd op de basis te zijn. Je zit verdomme in het leger en niet bij een scoutingclubje waar je af en toe je kop moet laten zien om de gemoederen tevreden te houden.”

Zijn borstelige wenkbrouwen fronsten zich alsof hij op een antwoord wachtte op hetgene wat hij zojuist gezegd had, maar ik kon aan zijn gezicht zien dat hij zoiets moest zeggen vanwege zijn status als bevelvoerend officier.

Overste Cellan had een zwak voor zijn officieren en waarschijnlijk was dat ook de reden dat hij het bevel voerde over deze basis.

Binnen een gevechtseenheid zou hij het niet redden, maar op het organisatorische vlak was er geen betere officier te vinden.

“Verdomme Chris, zorg ervoor dat je jezelf op tijd meldt. Je bent luitenant bij de Rangers, gedraag je daar dan ook naar. Je behoort een voorbeeld te zijn voor de soldaten hier. Anders heb ik hier binnen no time een ontregelde bende rondlopen.”

Ik wist dat de Ouwe gelijk had en besloot om maar geen excuses te verzinnen.

“Sorry Sir. U heeft helemaal gelijk. De vergadering met Heathcliff liep nogal uit gisteren.”

“Geen excuus dat ik te laat ben,” waarna ik strak voor me uit keek.

Cellan zuchtte diep en inhaleerde nog maar eens stevig om vervolgens een grote rookwolk de ruimte boven hem in te blazen.

Hij liet zichzelf terug vallen in zijn bureaustoel, waarbij hij zich ontspande.

“Okey luitenant, neem plaats,” waarbij hij naar de stoel wees die voor het bureau stond.

Terwijl hij onrustig op zijn grote sigaar kauwde, rommelde Cellan in zijn lade op zoek naar een formulier of iets in die trend.

“Ik heb een verzoek gekregen van de Engelsen,” waarbij hij triomfantelijk een papier omhoog hield. “Deze zocht ik,” zei hij op een ietwat enthousiaste manier.

“Hoe is je Duits, Eisen?” vroeg hij tegen beter weten in.

Overste Cellan had mijn dossier, dus hij wist dat mijn moeder van Duitse afkomst was.

Ik praatte er niet teveel over, omdat er in Amerika niet veel begrip was voor Duitsers die daar woonden.

Mijn moeder was vlak na de Eerste Wereldoorlog getrouwd met mijn vader die in Europa gevochten had en bij de Slag om de Schelde gewond was geraakt.

Mijn grootouders waren Duitsland ontvlucht en hadden zich in België gevestigd. Tijdens zijn herstel had hij mijn moeder ontmoet en waren ze verliefd geworden.

Toen de vrede werd getekend was zij met mijn vader teruggekeerd naar de Verenigde Staten om daar een gezin te stichten.

Ik was hun enige kind en mijn moeder had mij tweetalig opgevoed om mij op deze manier nog iets van haar vaderland mee te kunnen geven.

Mijn jeugd verliep goed en ik groeide op in een klein dorpje onder de rook van Lynchburg.

Mijn ouders waren graag geziene mensen daar en mede door het feit dat mijn vader in de Grote Oorlog gevochten had, werd mijn moeder alom geaccepteerd en niet neergezet als de buitenstaander die zij eigenlijk was.

Zelfs bij het uitbreken van de Oorlog na de aanval op Pearl Harbour bleef het rustig in Rustburg, Virginia en hadden we geen last van de hetze die er werd gevoerd tegen de Japanners en Duitsers die zich in Amerika bevonden.

Mijn voorouders waren Oostenrijkse immigranten geweest die zich in Virginia gevestigd hadden, vandaar mijn achternaam die in het Duits ijzer betekende.

Persoonlijk had ik er nooit bij stilgestaan, omdat ik niet beter wist, maar mijn achternaam had wel degelijk een Duits/Oostenrijkse klank.

Cellan keek mij vragend aan op zijn vraag en leek te wachten op antwoord van mijn zijde.

“Eh, een beetje roestig, maar ik ben de taal nog wel meester, als u dat bedoelt.”

De kolonel leek opgelucht over mijn antwoord. “Tja, ik weet niet zo goed wat ik hier mee aan moet, maar dit en het verzoek van jou om naar een gevechtseenheid te worden overgeplaatst begint realiteit te worden.” Hij zei het met een ernstige ondertoon in zijn stem die deed vermoeden alsof er nog meer zou gaan volgen.

“Ik vind het spijtig dat je overgeplaatst gaat worden, want je bent een verdomd goede officier. Mede namens jou zijn de

betrekkingen tussen ons en de Engelsen erg goed geworden. Verdomme, ik bel af en toe zelfs met Heathcliff,” voegde hij er lachend aan toe.

Ik glimlachte, omdat er aan de andere kant nog wel eens gefoeterd werd op die stugge Amerikanen. Ik besloot om er maar niets over te zeggen, terwijl mijn hersenen op volle toeren draaiden.

Eindelijk terug naar de gevechtszone, maar waarom kwam dat verzoek van de Britten?

Het leek alsof Cellan mijn gedachten aan het lezen was. “Je vraagt je nu zeker af waarom dit verzoek bij mij is neergelegd door de Engelsen.”

Ik knikte en lachte schaapachtig. “Inderdaad Sir, waarom willen de Engelsen mij hebben?”.

“Oh, ze hebben niet specifiek om jou gevraagd als je dat bedoelt. Ze willen een Duits sprekende officier of onderofficier die gevechtservaring heeft opgedaan in Europa of elders,” zei Cellan, om zo het onderwerp wat luchtiger te maken.

“Maar u heeft daarbij aan mij gedacht of heb ik het mis?” vroeg ik, waarna ik de overste aandachtig vragend bekeek, of hij me dat maar even wilde uitleggen.

“Ja, dat klopt. Je bent ook de enige die me te binnen schoot en ik kan niet continue jouw wens om te worden overgeplaatst naast me neerleggen.”

“Mag ik vragen, waar het om gaat,” vroeg ik, om zo achter de bedoelingen te komen van de Engelsen die om een Duits sprekende officier hadden gevraagd.

Cellan zuchtte diep en inhaleerde vervolgens nog eens, om daarna de askegel, die zich inmiddels had gevormd, in de asbak te deponeren die op de rand van zijn bureau stond.

“Dat weet ik niet Chris. Ik heb voordat jij hier binnen kwam nog gebeld met Heathcliff over het verzoek, maar ook hij wist me niet al teveel te vertellen. Het gaat om een geheime missie die onder leiding staat van de commando groep nr.30.”

“Je wordt verwacht op het hoofdkantoor van de Special Air Service, waar je zal worden gebriefd over je uiteindelijke plaatsing.”

“Special Air Service, als in de commando’s, Sir?” vroeg ik verbaasd terwijl ik enthousiast werd bij de gedachte dat ik niet zo maar door een onderdeel was gevraagd.

“Ja, inderdaad. Ze zitten in een tijdelijk onderkomen op Whitehall, vlakbij Downing Street.” Terwijl hij dit zei overhandigde hij mij een papier, waarop een adres te lezen was.

“Ik heb je taken doorgeschoven naar luitenant Jensen. Hij zal de gemaakte afspraken voor zijn rekening nemen totdat ik een vervanger voor je heb geregeld.”

Ik keek naar het papier, waar niet meer dan een adres en een afzender op te lezen stond.

Redelijk overdonderd door het nieuws wat mij zojuist ten ore was gekomen, besepte ik terdege dat dit een uitgelezen kans was om uit de bureaucratie weg te komen.

De Luitenant Kolonel bekeek mij, zichtbaar tevreden over het nieuws wat hij mij zojuist had verteld.

“Ik laat je overplaatsingspapieren wel door Betty in orde maken. Je wordt zo spoedig mogelijk verwacht, dus beschouw je taken hier maar als voldaan. Nogmaals jammer dat je gaat, maar als ik wat jaartjes jonger was geweest, had ik waarschijnlijk dezelfde beslissing genomen.”

Cellan ging staan en reikte mij zijn hand. Ik schudde hem stevig. Het was zo'n moment dat ik me rot voelde. Het leek wel of ik hem verraden had, maar al snel won het enthousiasme het van de mineur in het kleine kantoortje. "Dankuwel Sir," zei ik geestdriftig, waarna ik salueerde, omdat ik toch wel enig respect had voor de man die hier voor mij stond.

De overste beantwoordde mijn groet, waarna hij zich weer liet terugvallen in zijn bureaustoel.

"Als je nog eens tijd hebt voor een biertje..., " voegde hij eraan toe.

Ik knikte. "Ik hou het in gedachten Sir. Dankuwel voor alles en met name voor de plezierige samenwerking."

Cellan onderbrak me met een wegwuifgebaar. "Ja, ja, maak nou maar dat je wegkomt en meld je bij Whitehall. Veel succes Chris en voorzichtig bij die cowboys hè."

Ik glimlachte, waarna ik me omdraaide en het kantoor verliet. Betty bekeek me vanachter haar bureau, terwijl ze over de bovenkant van de glazen van haar bril tuurde.

"Dus je gaat ons verlaten," zei ze terwijl ze een zo sip mogelijk gezicht opzette, alsof ze zo haar ongenoegen wilde uiten.

Ik knikte en hield het papier omhoog wat Cellan mij had meegegeven.

"Whitehall it is," zei ik waarna ik naar haar bureau liep en haar een dikke kus op haar wang gaf.

"Maar dat betekent niet dat we niet nog eens een drankje kunnen gaan drinken."

Zichtbaar tevreden over mijn antwoord verscheen er een ondeugende glimlach op haar gezicht.

"Ik wacht het geduldig af luitenant Eisen," waarbij ze nogmaals knipoogde.

“Ik heb je overplaatsingspapieren al klaarliggen. Bij dat berichtje ben ik maar gelijk aan de slag gegaan, scheelt weer tijd nietwaar?”

Ze overhandigde me een dikke envelop waar met sierlijke letters mijn naam op te lezen stond.

Ik pakte hem aan en keek nogmaals naar Betty die leek te wachten op een reactie van mijn kant.

“We houden contact hoor. Dank voor alles Betty.”

Ik draaide me om en liep naar buiten, waar een lekker zwoel zonnetje mij direct verwarmde bij het naar buiten treden.

Ik liet mijn ogen even wennen aan het felle licht toen ik een stem hoorde aan mijn rechterkant.

“Heeft die ouwe je het vuur aan de schenen gelegd?”

Ik herkende de stem van Brett die waarschijnlijk op mijn terugkomst gewacht had.

Ik glimlachte en liep in zijn richting, waarna hij mij een sigaret aanbood.

Ik pakte hem aan en nam een stevige trek van de lucky strike terwijl ik de envelop omhoog hield.

“Overplaatsingspapieren Bret. Ik wordt overgeplaatst naar de Special Air Service.”

Brett floot zachtjes om zo zijn bewondering te laten weerklinken.

“Dat zijn geen gemakkelijke jongens. Die hebben in '41 al redelijk huis gehouden in Afrika.”

“Yep, weet ik.” Tijdens mijn tijd bij de Rangers heb ik meermaals horen vertellen over de missies die ze hebben uitgevoerd diep achter de vijandelijke linies.

Nog steeds werden ze ingezet in Noord Afrika en ik was benieuwd of ik ook weer terug zou keren naar Algerije of Marokko.

“Jij wordt voorlopig mijn vervanger begreep ik. Cellan heeft jou inmiddels ook al ingelicht, denk ik zo.”

Brett knikte. “Ja, inderdaad. Hij wilde alleen niets loslaten over de bijzonderheden rond je overplaatsing.”

“Nou, nu weet je het”, zei ik lachend. Ik nam nog een trek van mijn sigaret en klopte hem op de schouder.

“Jammer dat ik wegga, maar we zullen elkaar vast nog wel eens gaan tegenkomen denk ik zo.”

Brett knikte. “Ach ja, zo groot is Engeland nu ook weer niet.” Ik stak mijn hand uit, welke stevig werd geschud door Brett.

“Als er nog vragen zijn of iets dan weet Betty mij wel te vinden hoor.”

Brett lachte. “Ja, Betty, hmmm, daar ga ik binnenkort maar eens een avondje mee de hort op.”

Ik lachte, omdat Brett zijn ogen ook niet in zijn zakken had zitten.

“Succes daarmee hè,” zei ik lachend.

“Ik moet nu echt weg hoor. Ik word verwacht op Whitehall. Hou je taai hè.”

Brett gniffelde over de laatste opmerking. Eigenlijk was ik degene voor wie zo’n opmerking bedoeld was, maar waarschijnlijk interpreteerde hij het met betrekking tot Betty.

De basis lag er verlaten bij terwijl ik naar de toegangspoort wandelde.

Uit mijn ooghoek zag ik een jeep naderen die stopte, nadat ik hem tot stoppen had gemaand.

Een jonge soldaat bekeek mij vragend vanachter het stuur terwijl ik het portier van de jeep open trok.

“Ga je naar Londen, private,” vroeg ik, terwijl ik al was ingestapt.

“Eh, yes Sir,” zei hij aarzelend. “Maar eh ik moet post wegbreng..,”

Ik onderbrak hem. “Eerst naar Whitehall vlakbij Downing Street. Ik word daar zo snel mogelijk verwacht, dus...,” ik keek hem dwingend aan, waarna de soldaat zonder tegensputteren het gaspedaal intrapte.

“Yes Sir, Whitehall it is.”

Hoofdstuk 2

De rit naar Whitehall was op zijn minst aangenaam te noemen. Ik genoot van het zonnetje en de wind die langs me heen waaide. Dit was vele malen beter dan een bedompte bus die je moet delen met allerlei mensen.

De soldaat stuurde de Willys Jeep handig tussen het verkeer door, waarbij hij op een of andere manier blij leek te zijn met de extra opdracht.

Hij was niet echt een prater en ik vond het allang best.

De stad was tot leven gekomen en nu was ook duidelijk, aan het vele militaire materiaal te zien, dat Engeland in oorlog was.

Links en rechts passeerden ons militaire voertuigen die opgingen tussen de vele burgerauto's.

Op de troittoirs zag ik militairen van allerlei verschillende eenheden en zeemachten die hier hun verlof hielden of die onderweg waren naar hun werk.

“Weet u het adres?” hoorde ik plots naast me.

“Huh,” antwoordde ik, want ik had niet door dat we ons reeds in de buurt van Whitehall bevonden.

“Waar moet u wezen?” vroeg de soldaat nogmaals, terwijl hij zijn blik op de weg hield.

Ik blikte op het papier dat ik van Cellan had gekregen en zag het adres onderaan de brief vermeld staan.

“Whitehall nummer 23,” zei ik, “maar drop me hier maar. Ik moet hoognodig iets eten.”

Ik wees daarbij naar een gezellig uitziende pub die op de hoek van de straat gevestigd was.

De soldaat stuurde de jeep met een plotselinge beweging naar links en trapte abrupt op de rem, waarbij hij voor het etablissement tot stilstand kwam.

“Alstublieft Sir,” zei de soldaat waarbij hij naar de pub knikte. Boven het etablissement stond met sierlijke letters ‘The Clarence’.

“Bedankt voor de lift,” antwoordde ik waarna ik het portier opende en uitstapte.

Nadat ik het deurtje van de jeep dicht had geslagen ging de chauffeur er in allerijl weer vandoor. Hoofdschuddend keek ik hem na, maar ik was tenminste op de plaats van mijn bestemming en alles was beter dan een hobbelige rit in een bedompte Londense bus.

In de pub was het nog rustig. Er waren nauwelijks klanten aanwezig, maar dat kwam waarschijnlijk doordat het nog net geen twaalf uur was, te vroeg voor de lunch en te laat voor het ontbijt.

Ik knikte een gezellig uitziende en wat gezette vrouw toe, die achter de toog bezig was glazen te reinigen.

Ze lachte me toe terwijl ik een plekje aan het raam verkoos boven de bar. Zo kon ik nog wat naar buiten kijken en zou ik me niet verplicht voelen een gesprek aan te gaan met de dame die hier werkzaam was.

“Morning Love,” klonk het toen de uitbaatster kwam aangelopen.

“Wat kan ik voor je doen?” Ze droogde haar handen aan een oude vale theedoek, terwijl ze me vragend bekeek.

Ik knikte haar toe terwijl ik haar gedag zei en bedacht me waar ik zin in had.

De kater was redelijk verdwenen, maar ik had niet overal trek in. Een uitgebreid ontbijt op de Engelse manier genoot niet mijn voorkeur, hoewel dat me wel zou genezen van het misselijkmakende gevoel dat ik nog in mijn lichaam had.

“Ik weet dat ik iets aan de late kant ben, maar zou ik nog iets van gebakken eieren met toast kunnen krijgen?”

Ik keek haar hoopvol aan terwijl ik dat vroeg omdat ik niet precies wist wat ik als antwoord moest verwachten.

Ze zuchtte eens diep en ik probeerde daarbij te glimlachen, alsof dat hetgene zou zijn wat haar over de streep zou trekken.

“Ik zal eens zien wat ik voor je kan doen,” zei ze aarzelend, waarna ze zich omdraaide en naar de bar slofte.

Halverwege hield ze halt terwijl ze haar handen op haar heupen zette. “Wil je er nog iets van spek bij?”

“Ja, graag,” riep ik op de meest enthousiaste manier die ik kon verzinnen.

Ik moest haar zien in te palmen, wilde ik nog een beetje fatsoenlijk eten op tafel gaan krijgen.

“En een kop koffie alstublieft,” riep ik haar na, terwijl ze via de zijkant van de bar naar, wat ik tenminste aannam, de keuken liep.

Ik veronderstelde dat ze het gehoord had, dus wachtte geduldig af wat er zou volgen.

Onderwijl bekeek ik het formulier van Cellan nogmaals, maar kon er niets uit op maken. Er stonden ook geen namen op vermeld, dus kon ik niet naar een bepaalde officier vragen.

Enfin, ik zou wel zien zodra ik de afdeling gevonden had.

Het duurde niet lang voordat de vrouw uit de keuken tevoorschijn kwam met een bord ‘eggs on toast’.

Er lagen wat plakjes gebakken spek bij en ik kon merken dat ze haar best had gedaan om er toch nog iets van te maken. “Here you are, love,” zei ze vriendelijk. Het Engelse accent dat ze ten toon spreidde had iets huiselijks, alsof ik thuis bij mensen in de woonkamer zat te eten. Het huiselijke beviel mij wel. Ik zat liever in een pub dan in een drukke officiersmess te eten, waar alles hetzelfde smaakte. Als ik ook maar even in de gelegenheid was, dan zocht ik een lokale pub of restaurant op. “Ik zal nog even een kop koffie voor je pakken,” zei ze terwijl ze naar de bar slofte om met een mok en een koffiekannet terug te keren naar mijn tafeltje.

Het eten smaakte goed. Ongemerkt had ik toch een aardige eetlust opgebouwd en ik liet mij de eieren dan ook goed smaken.

Ik spoelde het allemaal weg met de koffie die, gezien de smaak, al even had staan pruttelen. Ik vond het niet erg, want ik had gedurende mijn tijd in het leger wel erger gedronken en deze was ondanks het feit dat hij al even had gestaan, nog prima te drinken.

Het eten viel goed en ik merkte dat mijn lichaam langzaam aan het herstellen was van de laatste avond waar de alcohol te rijkelijk had gevloeid.

“Heb je genoeg gehad,” klonk er naast me. “Zal ik je nog wat koffie bijschenken?”

Ik keek de Engelse aan, terwijl ik over mijn buik wreef. “Erg lekker hoor, maar ik heb inderdaad genoeg gehad. Koffie lust ik nog wel,” waarbij ik haar toeknikte en ze mijn mok nog eens volschonk.

“Een vraagje heb ik nog. Welk adres is dit? Ik moet naar Whitehall 23.”

De vrouw keek naar buiten en wees met haar arm naar links.

“Dit is 53. Volgens mij is dat het grote gebouw met de zandzakken voor de deur. Je kunt het niet missen. Er staan ook nog soldaten op wacht.”

Ik bedankte haar vriendelijk terwijl ik nog even genoot van het bruine nat. Misschien was dit wel voorlopig het laatste rustige moment dat ik had. Ik besloot om het nog maar even kalmpjes aan te doen. Een minuutje meer of minder zou waarschijnlijk toch niet uitmaken, dus waarom haasten.

Nadat ik mijn koffie had geledigd, liep ik naar de bar, waar ik de vriendelijke vrouw nogmaals bedankte voor de gedane moeite om vervolgens mijn rekening te voldoen.

Ze leek ingenomen met zichzelf over mijn complimentje en lachte me vriendelijk toe toen ik betaald had en naar buiten wandelde.

De uitbaatster van de pub had gelijk gehad over de nummers. Het liep af en het zag er inderdaad naar uit dat nummer 23 zich bij een, met zandzakken versterkte, ingang van een hoog statig pand bevond.

Er stond een Engelse soldaat op wacht die niet de moeite nam om in de houding te springen toen ik kwam aanlopen. Ik was wel de laatste officier op aarde die er een probleem van zou maken en daarbij kwam dat ik niet in het Engelse leger zat.

Ik knikte hem toe, waarna ik tussen de hoge stapel zandzakken door manoeuvreerde om naar binnen te geraken.

Binnen was het schemerig doordat de ingang volledig was afgesloten van de buitenwereld. Heel even liet ik mijn ogen wennen aan het schaarse licht.

Er liepen verschillende officieren en secretaresses door de gang en ik kon niet gelijk een bureau vinden waar ik de nodige informatie kon opvragen.

Op de deur links van mij zag ik wel een bordje, waarop te lezen stond dat er een Kolonel van de 'Air Command' zat, maar om nu alle deuren bij langs te gaan voordat ik de afdeling had gevonden die ik moest hebben, dat ging mij te ver.

Ik zag een aantrekkelijke vrouwelijke sergeant staan die een document aan het lezen was.

Ik liep in haar richting en hield in toen ik haar genaderd was.

"Sergeant, neem me niet kwalijk. Ik ben op zoek naar de afdeling Special Air Services."

De jonge Sergeant, want ze kon niet ouder zijn dan 22, keek verbaasd op van haar document.

"Oh, Luitenant, eh Amerikaans", waarbij haar gezicht nog meer verbazing ten toon spreidde dan dat het al deed.

"Eh sorry Sir. Special Air Services, zegt u?"

Heel even leek ze na te denken over haar antwoord.

"Die zullen op de eerste etage zitten Sir", waarbij ze naar de trap wees.

"Boven aan het einde van de gang zit de afdeling 'Strategic Command'. Vraagt u daar nog maar eens".

Ik knikte haar toe, maar het was een loze knik, omdat ze al weer helemaal was opgegaan in het document dat ze voor zich hield.

Ik liep de trap op en bemerkte dat er zowel op de trap als op de eerste etage net zo'n bedrijvigheid gaande was als op de begane vloer.

Ik kreeg door dat dit een soort van hoofdkwartier was waar zich allerlei afdelingen hadden gevestigd.

Voor overleg was het natuurlijk erg handig om verschillende afdelingen bij elkaar te hebben en dat was precies wat dit was.

Het was een zenuwcentrum van waaruit de belangrijke beslissingen werden genomen, zoveel was me inmiddels duidelijk geworden.

In de gang hingen verschillende lampen die een zwak licht verspreidden, waardoor het nogal schemerig bleef.

Ik liep richting het einde van de gang terwijl ik zo'n beetje naar elke persoon knikte die ik tegen kwam. Knikjes die op dezelfde manier werden beantwoord.

Op de deur aan het einde van de gang stond inderdaad te lezen dat hier de 'Strategic Air Command' zijn kantoor had en ik aarzelde heel even voordat ik op de deur klopte om naar binnen te gaan.

Op het moment dat ik op de deur wilde kloppen, ging hij echter met een wijde zwaai open.

De persoon voor wie de deur werd open gehouden, had iets bekends. Plotseling kwam ik tot het besef dat Bernard Montgomery op de ingang af kwam lopen.

Zijn baret zat onmiskenbaar op zijn hoofd en beschreef de generaal zoals ik hem al dikwijls op film voorbij had zien komen.

Ik drukte mij met mijn rug tegen de muur, waarna ik bliksemsnel in de houding ging staan.

Toen hij mij tot op een meter genaderd was, salueerde ik, waarbij ik mijn hand tegen mijn slaap hield totdat hij mij voorbij was gelopen.

In het voorbijgaan knikte hij me vriendelijk toe, waarna ik hem en zijn gevolg nog even nakeek.

Ik was redelijk verbaasd de generaal hier te zien, omdat de laatste berichten te kennen gaven dat hij in Italië zat.

“Luitenant?” hoorde ik vanuit de kamer roepen.

Ik keek opzij en zag een Britse Kapitein die mij vragend bekeek. “Wat kan ik voor u doen?”

Ik salueerde, want het was per slot van rekening een hogere officier en enige hoffelijkheid zou mijn positie niet schaden, bedacht ik mij.

“Sir, Luitenant Eisen meldt zich in opdracht van Overste Cellan.”

Ik overhandigde hem het papier waarop het adres te lezen stond, maar bedacht me tegelijkertijd dat dit nogal dom over zou komen. Er stond namelijk niets op het papier wat mijn komst zou verklaren.

“Overste Cellan?” zei de Kapitein vragend, waarbij hij kort naar de brief keek.

“Ah, Cellans boy,” klonk het vanuit de kamer. “Kom maar verder luitenant,” hoorde ik een stem met een zwaar Londens accent zeggen.

De Britse Kapitein maakte een gebaar om mij te kennen te geven verder te komen, waarna ik de kamer binnen liep.

Er stond een vergadertafel in het midden van de ruimte die iets weg had van een lounge.

Zo’n kamer waar men sigaren rookt en whisky drinkt als men de maaltijd genuttigd heeft en waar alleen heren welkom zijn.

Aan de tafel zaten een aantal Britse officieren die allen in mijn richting keken toen ik naar binnen wandelde.

“Heren, mag ik jullie bedanken voor jullie aanwezigheid,” zei de Kolonel, waarbij hij mij met een handgebaar te kennen gaf even geduld te hebben.

De officieren stonden op, omdat het een stille hint van de Kolonel was om hem wat privacy te gunnen.

Ik wachtte tot alle officieren de ruimte verlaten hadden, waarna de Britse Kapitein de deur achter zich sloot en ons alleen achter liet.

De Kolonel kwam achter de tafel vandaan en liep met uitgestoken hand in mijn richting.

Ik kon niet anders dan in de houding springen, waarna de Kolonel een handgebaar maakte dat ik mezelf informeel moest opstellen.

“Kolonel Sanders, Luitenant. Maak het jezelf gemakkelijk,” waarbij hij naar een met leder beklede fauteuil wees die voor de open haard stond.

Ik zette mij neer in de stoel die je alleen maar in Engeland kon vinden en was nieuwsgierig naar hetgene de Kolonel mij zou gaan vertellen.

De Kolonel pakte een kistje sigaren van een bureau en hield mij het geopende doosje voor.

“Sigaar, Luitenant?” Hij vroeg het op een manier alsof dat mij over de streep moest gaan trekken.

Als hij me dat vanmorgen had gevraagd, dan had ik waarschijnlijk bedankt, maar de maaltijd in de pub had wonderen gedaan en ik voelde me niet meer zo brak als voor de lunch, dus pakte ik een sigaar uit het doosje.

“Dankuwel Sir,” zei ik op een behouden manier, omdat ik niet gelijk het achterste van mijn tong wilde laten zien.

Ook Sanders pakte een sigaar uit het doosje, waarna hij het kistje weer terugzette op het bureau.

Hij hield mij vervolgens een vuurtje voor en nadat hij zijn sigaar ook had aangestoken zette hij zich neer in de stoel tegenover mij.

Het waren maar een paar seconden dat er niets gezegd werd. We genoten beide van de sigaar en bliezen grote wolken rook de ruimte in die zich in een schimmig grijs met blauw verspreidden.

“Weet u, Luitenant. Dit is het merk dat Winston ook rookt.”

Sanders keek vergenoegd naar de top van zijn sigaar en draaide hem rond in zijn mond, waarbij hij nogmaals een dikke rookwolk voor zich uitblies.

“Monty rookt niet en hij heeft het ook niet zo graag als er in zijn bijzijn gerookt wordt, dus ik heb wat in te halen.”

Ik glimlachte, want het was algemeen bekend dat Montgomery niet rookte en ook geen alcohol nuttigde.

“Maar eh mondje dicht Luitenant. Het is topsecret dat Monty in Engeland is. Hij gaat vandaag ook weer terug naar Italië. Het is van het grootste belang dat hij hier aanwezig was en meer ga ik er niet over zeggen.”

Ik knikte dat ik het had begrepen en besloot er verder niets over te vragen.

“Dus Kolonel Cellan heeft nog niet zoveel gezegd over uw overplaatsing, begrijp ik.”

De Kolonel stond op van zijn stoel en liep naar het bureau waar hij twee mappen pakte om vervolgens weer terug te keren naar de gemakkelijke stoel voor de open haard.

Hij vouwde een map open en begon te lezen.

“Luitenant Christian Eisen. Geboren in Rustburg Virginia op 1 Maart 1920. Ouders Griselda en John Eisen. Rustburg

Highschool, West Point. Behoorde tot de top van zijn klas. Overplaatsing naar de Rangers. Gewond geraakt bij Arzew Algerije.”

De Kolonel hield even in en leek een aantal alinea's in stilte te lezen.

“Spreekt vloeiend Duits en redelijk Frans. Niet getrouwd. Vriendin?” vroeg hij, waarbij hij mij even aankeek.

“Nee Sir, geen vriendin of aanstaande,” zei ik kort, waarna de Kolonel zich weer over mijn dossier boog.

Ik vroeg me af hoe dit zo snel bij het Britse leger terecht was gekomen. Het betekende dat er al een besluit over mijn overplaatsing had plaats gevonden voordat ik er over geïnformeerd was.

Sanders trok nog eens diep aan zijn sigaar, waarna hij het dossier dichtklapte en op een sidetable naast zijn stoel legde.

“Zo Chris. Is het goed als ik je Chris noem?” Hij vroeg het waarschijnlijk om me wat meer op mijn gemak te stellen.

Ik knikte dat het goed was en wachtte op wat de Kolonel me zou gaan vertellen.

“Chris,” zei Sanders. Het leek alsof hij zich bedacht op wat hij wilde gaan zeggen.

“Ik heb een verzoek bij je superieuren neergelegd. We zijn op zoek naar een officier die Duits spreekt en die ook nog eens gevechtservaring heeft opgedaan.”

“Jouw naam kwam al heel snel ter sprake en mede vanwege je opleiding bij de Rangers denken we dat je de meest geschikte kandidaat bent voor de geplande inzet.”

“Inzet, Sir,” vroeg ik op een verbaasde manier om er maar zo snel mogelijk achter te komen wat ze van plan waren. Ik was erg nieuwsgierig geworden na mijn gesprek met Cellan en dat

ik hier nu met een Kolonel van het Engelse leger zat versterkte alleen maar het gevoel.

“Ik snap je nieuwgierigheid Chris, maar ik zal het waarschijnlijk niet helemaal kunnen bevredigen. Er wordt heel weinig bekend gemaakt over het uiteindelijke doel van de missie. Alleen aan de top weten ze wat de bestemming gaat worden en vanwege de hoge prioriteit wordt alleen het hoognodige gedeeld.”

“Het gaat om een missie op vijandelijk gebied. Ik wil wel benadrukken dat er ernstige gevaren kleven aan hoe jullie te werk zullen gaan. Je zal met een kleine groep worden afgezet op vijandelijk gebied, alwaar je jezelf voor zal doen als een Duitse eenheid, met uniformen en alles erop en eraan.

Doordat jullie jezelf als Duitse soldaten vermommen zal er weinig begrip zijn mochten jullie in Duitse handen vallen. Ik hoef je niet te vertellen wat de consequenties zullen zijn.”

Sanders keek me op een doordringende manier aan om zich ervan te verzekeren dat ik de boodschap begrepen had.

“Ik moet je de vraag stellen voordat ik verder ga met mijn uitleg. Dit is een vrijwillige missie die op weinig ondersteuning kan rekenen als jullie jezelf op bezet gebied zullen bevinden. Ga je akkoord met je overplaatsing? Anders moeten we het gesprek beëindigen.”

Mijn hersenen maakten overuren. Ik dacht koortsachtig na over mijn antwoord. Dit was compleet nieuw voor mij en onverwacht. Ik had gerekend op het ondervragen van gevangenen, maar zoiets had ik niet voor mogelijk gehouden. Het betekende wel dat ik weer actief ingezet zou gaan worden. Iets waar ik al die tijd bij de Rangers voor had getraind.

“Ja Sir,” zei ik vastbesloten. Het was er uit voordat ik er erg in had. Iets anders had ik waarschijnlijk toch niet gezegd omdat dit hetgene was waar ik voor was opgeleid.

Kolonel Sanders ging achterover zitten en leek zichtbaar tevreden over mijn antwoord.

“Mooi Chris,” zei hij, waarbij hij zichzelf op de bovenbenen sloeg.

“Er wordt op dit moment een eenheid van acht man samengesteld door de ‘Special Air Service Commando Group’. Jij zal bevelvoerend officier gaan worden en er zal nog een onderofficier aan je team worden toegevoegd. Van de 8 soldaten spreken er 5 redelijk tot goed Duits. De andere drie spreken het niet, maar hebben wel andere kwaliteiten die je van dienst zullen gaan komen. Je Sergeant spreekt ook goed Duits en is net als jij van Duitse afkomst”.

Sanders overhandigde me de tweede map die ik open sloeg. Op het eerste vel zat een pasfoto vastgeniet van een soldaat met een vriendelijk uiterlijk.

Sergeant Gregory Brandt stond er te lezen.

Mijn ogen flitsten over het papier om de informatie op te nemen die er over de onderofficier werd vermeld.

Hij dient bij het 43^e Wessex Reconnaissance Regiment en heeft bij Duinkerken gevochten.

Verder stond er niet al teveel geschreven, buiten zijn onderscheidingen en zijn bevordering naar ‘First Sergeant’ in 1942.

Ik klapte de map dicht en knikte goedkeurend naar de kolonel die leek te wachten op mij voordat hij verder kon gaan met zijn uitleg.

“Sergeant Brandt is nog niet gebriefd en dat zal je eerste taak gaan worden. Het is belangrijk dat jij de persoon bent die